

ရွှေကား

ရွှေကား

လနစ်စင်း၏ချစ်ခြင်း

Design : Mg Kyaw Oo

အခန်း (၁)

‘ဒီပေသီးတွေ ငါ့လက်ထဲမှာ ဆယ်လုံးရမှ ငါအပစ်ရပ်မယ်’

‘မင်း လက်တည့်ပေမယ် ပေသီးက ခိုင်တယ်ကွ’

‘ရပါတယ်ကွာ ကြည့်နေ’

သူ့လက်ထဲမှာ မြေကျစ်စာခဲများ စုပုံထားသည် ကို အောင်မြင့်ထွန်းက ကြည့်ပြီး ပြုံးတုံ့လုပ်နေလိုက်၏။

သူက မြေကျစ်စာခဲကြီးကို ချိန်ဆကာ ပေ ၆၀ လောက် မြင့်သော ပေပင်ပေါ်မှာ ပြတ်သိပ်နေသည့် ပေသီးကိုချိန်၍ ပစ်ချလိုက်၏။ အပြတ်လိုက်ထိပြီး မှ ညှိနေသော ပေသီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျသွားတော့သည် ။

‘ဟေ့... တွေ့လားကွ’

သူ.... ဇွဲလူက ဝမ်းသာအားရ ခုန်ကာ အော်လိုက်၏။
အောင်မြင့်ထွန်းကပါ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျောက်ခဲများ
မြေကျစ်စာခဲများကို သူငယ်ချင်း ဇွဲလူအတွက် စုဆောင်းပေးလိုက်သည်

။

ဇွဲလူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဇွဲကြီးသူပင် ဖြစ်၏။ လုပ်ငြိဟေ့ဆိုလျှင် မဖြစ်မနေ မပြီးမချင်း မရမချင်း အဆုံးထိအောင် ဇွဲနှင့်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည် ။

ဒါကို မွေးကတည်းက ညီအစ်ကိုအရင်းမျှ ချစ်သော ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း အောင်မြင်ထွန်းက အကြောင်းသိဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းအတွက် ကျောက်ခဲများကို လိုက်ကောက်ပြီး စုပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဇွဲလူက ပထမဦးဆုံး ပွဲဦးထွက် အလုံးအောင်မြင်သွားသဖြင့် ပို၍ တက်ကြွကာ ဇွဲနှင့် ပစ်ပေါက်နေ၏။

‘ဟာ... လွဲသွားပြန်ပြီ’

‘သေသေချာချာ ချိန်ပြီးမှ ပစ်ပေါ့ကွာ’

‘မင်းလည်း ပစ်လေ’

‘မပစ်ပါဘူး... လက်ညောင်းတယ်၊ မင်းပဲ ပစ်... ငါ ကျောက်ခဲတွေ စုပေးထားမယ်’

အမှန်တကယ်ပင် ကျောက်ခဲများကို စုဆောင်းပေးသည်။ သူငယ်ချင်းအတွက် ငယ်စဉ်ကတည်းက အနစ်နာခံပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော အောင်မြင်ထွန်းအဖို့ လက်ညောင်းမခံချင်ပေ။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းအလိုကို ဖြည့်ဆည်းတတ်၏။

‘ကျပြီ တစ်လုံး’

‘ဘယ်နားကျသွားလဲ၊ ငါကောက်ပေးမယ်’

‘ဟို ချုံထဲမှာ’

‘မင်းက ချုံထဲကျအောင် ပစ်ရလားကွာ၊ ဟိုဘက်ကပစ်... ဒါမှ ကွင်းဘက်ကျမှ ရှာရလွယ်မှာ’

‘ငါ့မျက်စိကို နေထိုးတယ်ကွ’

‘အဲဒါဆို တောင်ဘက်က ပစ်ပါလား’

‘အေး... ဟုတ်တယ်’

အောင်မြင့်ထွန်းစကားကို နားထောင်ပြီး နေရာရွှေ့ကာ ပစ်လိုက်၏။
အောင်မြင့်ထွန်းက ချုံထဲတိုးကာ ပေသီးကို ရအောင် ရှာပေးသည်။ ပေ
သီးဆိုတာ သေးသေးမို့ အတော်လေးရှာရသည်။ ပြီးမှ ရွေးသံရွဲ့ရွဲ့နှင့် ကို
င်ကာ ထွက်လာ၏။

‘ဘယ်နှလုံး ရပြီလဲ’

‘သုံးလုံး’

‘ဒါပဲလားကွာ... ငါကောက်ပေးတဲ့ ကျောက်ခဲတွေက အများကြီးပဲ
တစ်လုံးတစ်ချက်ထိအောင် ပစ်ပေါ့’

‘မင်းပဲ ပစ်ကြည့်ပါဦး တစ်လုံးလောက် ထိအောင်လို့’

ဇွဲလူစကားကြောင့် အောင်မြင့်ထွန်း၏ လူငယ်စိတ်က မခံချင်ဖြစ်
ကာ ခဲကြီးကြီးကောက်၍ ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်၏။ မထိပေ။

‘နောက်ထပ်မှန်အောင် ပစ်ကြည့်ကွာ ငါးလုံးလောက်’

မခံချင်စိတ်နှင့် သေသေချာချာချိန်ပြီး ပစ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဟာ... လွဲပြန်ပြီ’

‘ဟင်... ကပ်သီးလေးကွာ’

အောင်မြင့်ထွန်း၏ မခံချင်စိတ်သည် ခဲသုံးလေးလုံး၏ လွဲချော်မှု
အောက်တွင် သာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လက်လျှော့ လိုက်လေ၏။

‘မင်းပဲ ပစ်ပါတော့ကွာ၊ ငါ ခဲစုပေးပါ့မယ်’

ဇွဲလူဆိုသည့်ကောင်က ဇွဲကြီးကြီးနှင့် ပေသီးများကို
ဆက်တိုက်ပစ်ချနေ၏။ သူပြောသည့် ဆယ်လုံးမရမချင်း ပစ်နေသည်

မှာ အနီးအနားတွင် မြေကျစ်စာခဲနှင့် ကျောက်ခဲများ ကုန်သွားလေပြီ။

‘ဟေ့ကောင်... တော်ပြီကွာ။ ခဲတောင်မရှိတော့ဘူး မင်းဟာက ရှိုးမှ
ပဲ’

‘ဟိုဘက်အကွက်ထဲမှာ သွားကောက်ကွာ၊ သုံးလုံးပဲ ကျန်တော့တယ်
,

ဆယ်လုံးမရမချင်း ရပ်မှာ မဟုတ်တော့... မွန်းတည့်ချိန်မှ စပစ်သ
ည် မှာ မွန်းလွဲချိန် ရောက်သည့်တိုင်အောင် အလျှော့မပေးသေးဘဲ လက်
မောင်းများ ညောင်းတော့လာသည် အထိ ပစ်လျက်ရှိသည် ။

အောင်မြင့်ထွန်းပင် အနားမှာ ခဲကောက်ရင်း တစ်ရေးရလိုက်သည် ။
ဇွဲလူကတော့ ခဲကောက်ပေးမယ့်လူ မရှိလည်း သူ့ဘာသာသူ ကောက်၍
ပစ်သည် ။

အောင်မြင့်ထွန်းက နီးလာတော့လည်း ကပျာကယာ ခဲများကို ရှာဖွေ
၍ ကောက်ပေးပြန်လေသည် ။

‘အောင်မြင့်ထွန်းရေ ... ဟေး... အောင်မြင့်ထွန်း’

‘ဟာ... အမေ လိုက် လာပြီ’

‘သွားကွာ... မင်းညီမလေး ငိုနေလို့ ထင်တယ်’

‘ဒီကောင်မလေးက ငရှုပ်မလေးပဲ’

အောင်မြင့်ထွန်းက ကပျာကယာ ပြေးထွက်သွားလေသည် ။ ဇွဲလူက
တော့ ခဲများ ပစ်နေဆဲပင်....

ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်မှာ အောင်မြင့်ထွန်းက သူ့ညီမကို
ကျောပိုး၍ လိုက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဇွဲလူလက်ထဲတွင် ပေသီး ဆယ်

လုံး ပြည့်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် လက်ထဲမှာ ခဲရှိနေသေး၍ ရလိုရငြား ပစ်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘ဟင်... မင်းဟာက ခုထိ မပြည့်သေးဘူးလား’

‘ပြည့်လား မပြည့်လား ရေကြည့်လေ ရော... ဂျာလေး ရေကြည့်စမ်း

,

အောင်မြင်ထွန်း ကျောပေါ်မှ လျော့ဆင်းပြီး ဆံပင်နီကြောင်ကြောင် နှင့် နှပ်ချေးများ ပေပွနေသလို လက်မှာ လည်း ပေတူးနေ၏။

‘တစ်ရုံး... နှစ်ရုံး... လေးရုံး... ငါးရုံး... ဆယ်ရုံး... ငါးရုံး... တစ်ရုံး’

မဝီကလာ ဝီကလာနှင့် ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်ကာ တတ်သလိုလို လုပ် နေသည့် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီမြှောက်လိုက်ရင်း...

‘ဂျာရေး...ဂျာဂျာရေး...ငါးဖမ်းကြစို့၊ ဂျာရေး ရေ...ဂျာလေးရေ လို က်မလား ထူးပါဦး’

‘ဂျာ...ဂျာ...ရိုက်မယ်...ခွဲချီပေး’

‘ညီမလေး’ခေါ်လျှင် ‘ဗျာ’ ဟု ယောက်ျားလေးများ ထူးသလို ထူးပြီး အစ်ကိုနှင့်ဇွဲလူတို့ ကဲ့သို့ မတ်တတ်ရပ် သေးပေါက်တတ်သဖြင့် သူတို့ က ညီမလေးအား ယောက်ျားလေးလို သဘောထားကာ ‘ဂျာလေး’ဟု ချစ်စနိုးခေါ်တတ်သည်။ ။

ယခုလည်း အစ်ကိုအောင်မြင်ထွန်း ကျောပေါ်မှ ဇွဲလူကျောပေါ်သို့ ကူးပြီး ကျောပိုးစီးကာ အစ်ကိုနှစ်ဦး သွားလေရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါသွားတော့သည်။ ။

‘ဂျာရေ ငါး...ငါး စားမလား’

‘ဂျားမယ်’

‘ဘယ် ပါးစပ်ကြီးနဲ့ စားမှာ လဲ’

‘ဟာ’

ကောင်မလေးက ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီး ဟပြသည် ကို ဇွဲလူရော အောင်မြင်ထွန်းရော သဘောကျ၍ မဆုံးတော့ပေ။

ထို့နောက် ဇွဲလူက ချောင်းရိုးလေးနှင့် လယ်ကွင်းအစပ်ရှိ ကတွတ် ပေါက်မှ နေ ငါးကို စောင့်ဖမ်းရန်အတွက် ကောင်မလေးကို ဘေးချပြီး ခါးတောင်းကိုကျိုက်၍ ရေထဲဆင်းကာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ငါးစောင့်ဖမ်း နေ၏။

ကောင်မလေးက လယ်ကွင်းဘေးရှိ မှိုနှုတ်ရွက်လေးများ ကနဖော့ ပွင့်လေးများကို လိုက်ရှုရင်း ကျေနပ်သဘောကျနေ၏။

အောင်မြင်ထွန်းလည်း တစ်ဖက် လယ်ကတွတ်ပေါက်မှ ငါးကို စောင့်ဖမ်းနေ၏။

‘မှောင် လာပြီ...သိပ်မမြင်ရတော့ဘူး’

‘ငါးမရ ရေချိုးပြန်မယ်ကွာ’

အချိန်နှောင်းသွားပြီမို့ သိပ်စွဲတင်း၍ မရတော့ပေ။ သူမလာလျှင် သူ့ အမေက တုတ်ဆွဲ၍ လိုက်လာမည် ဖြစ်သည် ။

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ချစ်သော်လည်း အလိုမလိုက်တတ်သော ဇွဲလူ၏ အမေအကြောင်းကို ဆယ့်နှစ်နှစ်သား ဇွဲလူက ကောင်းကောင်း သိထားသည် ။ အမေက မုဆိုးမမို့ ပဲပြုတ်၊ မြေပဲပြုတ်၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်၊

ကန်စွန်းဥပြုတ်၊ ကလောပြုတ် စသော ရာသီစာများကို ပြုတ်၍ နေ့လ
ယ ၁ မ ၂၁ လှည့်ပတ်ရောင်းခဲ့၏။ ပဲပြုတ်ကိုတော့ နံနက်တိုင်း
ပင်တိုင်ရောင်းခဲ့၏။ ဇွဲလူကတော့ ကျောင်းအားသည် နှင့် ကျွဲကျောင်း၊
နွားကျောင်းရင်း ကိုယ့်မုန့်ဖိုး ကိုယ်ရှာခဲ့သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ စပါးဝင်ထ
မ်းသေး၏။ ထင်းခုတ်ကာလည်း ရောင်းပြီး ငွေရမယ့် သမ္မာအာဇီဝအလှ
ပ်ဆိုလျှင် အကုန်လုပ်သည် ။

အောင်မြင့်ထွန်း မိဘများက ချောင်လည်ကြပြီး ရွာထိပ်မှာ ပျဉ်ထော
င်အိမ်မည်းကြီးဖြင့် လူချမ်းသာစာရင်းဝင်သူများ ပင် ဖြစ်သည် ။
အောင်မြင့်ထွန်းအဖေက စပါးကြိတ်ခွဲစက်မှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပြီး အမေ
ကတော့ အတိုးနှင့် ငွေချေးစားသူများ ပင် ဖြစ်သည် ။ တစ်ရွာလုံးရှိ
လူများ သည် အောင်မြင့်ထွန်းတို့ အမေနှင့် မကင်းသူများ ဖြစ်၏။

ထိုထဲတွင် ဇွဲလူအမေလည်း ပါသည် ။ မိုးထဲလေထဲတွင် မှာ ဈေး
ရောင်းစားနေသူများ အဖို့ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် မကြာခဏ ဖျားနာ၍
အရင်းပြုတ်သွားလျှင် ဇွဲလူကိုလွှတ်ကာ အောင်မြင့်ထွန်းအမေထံ
ငွေချေးရ၏။ အတိုးက နှစ်ကျပ်တိုး နေ့ပြန်ပေး၊ မပေးလျှင် အတိုးထပ်
တိုးရင်း တိုးရင်းပွားတက်သဖြင့် ဇွဲလူက အောင်မြင့်ထွန်းကို ခင်သော်
လည်း အောင်မြင့်ထွန်းအမေကို သိပ်ကြည့်မရပေ။

‘ခွဲ...ဂျာရဲ ချိုးမယ်...ဂျာရဲ ချိုးမယ်’

‘ဟာ...မလုပ်နဲ့ ...ကြာပန်းခူးပေးမယ်နော်’

‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ရေချိုးမို့...ရေချိုးမို့’

ဂျာလေးသောင်းကျန်းကာ နှုတ်ခမ်းချွန်၍ မြေကြီးကျံအောင် ခြေ
ဆောင့်တော့သည် ။

‘အာ...အာ...မလုပ်ပါနဲ့ ဂျာလေးရာ...ခြေထောက်လေးတွေ
နာနေပါ့မယ်၊ လာ...လာ’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဂျာလေးကိုချော့ကာ ရေချိုးရန်အတွက်
အင်္ကျီချွတ်ပေးကြသည် ။ ဘောင်းဘီချွတ်ရမည့်အလှည့်တွင် ဂျာလေးက
လက်မခံဘဲ အရှက်ကြီးနေ၏။

‘ဘောင်းဘီစိုသွားရင် အမေရိုက်လိမ့်မယ် ဂျာလေးရယ်’

‘ဟင့်အင်း ဂျွတ်ဘူး...ဂျွတ်ဘူး... ကိုကြီးဘောင်းဘီဝတ်ဖို့ ’

‘ပြဿနာ ကောင်မလေးပဲကွာ’

‘ကဲပါ...အောင်မြင့်ထွန်းရာ ချိုးပေးလိုက်ပြီးတော့ ရေစိုနဲ့ ဒီအတိုင်း
ခေါ်သွား မှောင်နေတော့ မမြင်ပါဘူးကွာ၊ မင်း အဖေ အမေ ထမင်းစား
နေတုန်း ခေါ်သွားပြီး ဘောင်းဘီလဲပေးလိုက်’

ဇွဲလူ၏ အကြံပေးချက်ကြောင့် ဂျာလေးသည် အအေးမိကာ ဖျား
တော့သည် ။ ထိုနေ့မှ စ၍ ဂျာလေးရှေ့မှာ ရေမကူးရဲတော့ဘဲ
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နှင့် သတိထားနေရတော့သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုပ်
သလို လိုက်လုပ်သော မျောက်ရှုပ်မလေးပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခါ...ဇွဲလူ ကဏန်းတွင်း အနှိုက်ကောင်း၍ ငါးကျည်းတွတ်လို
က်စဉ် အောင်မြင့်ထွန်းက ချက်ချင်း သေးနှင့်လက်ကိုပန်းပေးရာ ချက်ချ
င်း အဆိပ်ပြေကာ ပျောက်သွားတက်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂျာလေးကလည်း အစ်ကိုများ လုပ်သလို
ကဏန်းတွင်းကို လိုက်နှိုက်နေသဖြင့် ဇွဲလူမှာ အလန့်တကြားနှင့် တား
ရပြန်သည် ။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဂျာလေးရယ်...လက်စူးပါ့မယ်’

‘ခွဲကိုစူးမှာ ပေါ့’

‘ခွဲကိုစူးပစေ၊ ဂျာလေးမစူးဖို့ အရေးကြီးတယ်’

အောင်မြင်ထွန်းက တွေတွေလေး ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဇွဲလူကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

‘ငါမရှိတဲ့ အခါ မင်း...ငါ့ညီမကို စောင့်ရှောက်ပေးပါကွာ’

‘အမယ်... မင်းက ဘယ်သေရာ သွားမှာ မို့လဲ’

‘မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့ညီမကို ငါဘယ်တော့မှ စိတ်မချဘူး၊ ငါ့အဖေနဲ့ တောင် စိတ်မချဘူး၊ မင်းနဲ့ ပဲ စိတ်ချတာ မင်းကြီးလာရင် ငါ့ညီမကို ယူကွာ...နော် ဇွဲလူ’

‘ဟ...သူက ငယ်ငယ်လေးပဲ ငါက ဘယ်လိုယူရမှာ လဲကွ’

‘သူနဲ့ မင်းက ကိုးနှစ်ကွာတာပဲ၊ မင်းက ငါ့ညီမ အရွယ်ရောက်အောင် စောင့်ကွာ’

‘မင့် ညီမက နှပ်ချေးနဲ့ ကွာ၊ ငါ့မယားက ချောမှ လှမှ ငါကကြိုက်မှာကွ’

‘ဇွဲလူရာ...ကြီးလာရင် နှပ်ချေးရှိပါ့မလား’

‘မသိဘူး...မိဆိုးလေးပဲ၊ ညအိပ်ရင် ငါ့ကို ရှူးရှူးပန်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘မင်းကွာ...ကြီးရင် ဘယ်လိုပေါက်မှာ လဲ’

ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောဆိုကာ ရယ်မောမိကြသည် ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ဘာရယ်မဟုတ် ချောင်းရိုးဘေးမှာ ထိုင်ကာ ပါးစပ်ထဲရှိရာ လျှောက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘ငါ...ဂျာလေးကို ချစ်ပါတယ်၊ ငါလည်း ညီမလေး လိုချင်လို့ အမေ့ကို
မွေးခိုင်းတာ အမေက ဘယ်လင်နဲ့ မွေးရမှာ လဲလို့ မေးလို့ မပြောရဲတော့
ဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲ...မင်းကလဲ’

‘သိဘူးလေကွာ...ငါက ငါလိုချင်တာပဲ သိတယ်’

အမှန်တကယ်ပင် ဇွဲလူသည် တစ်ဦးတည်း နေနေရခြင်းကြောင့် ဂျာ
လေးကို အလွန်ချစ်ကာ အောင်မြင်ထွန်းအစား အမြဲ ချီပိုးပေးတတ်၏။
ဂျာလေးကလည်း သူ့ကိုပို၍ ကပ်သည် ။

‘ဂျာလေး’

‘ဂျာ...ဂျာ’

‘ဇွဲကို ချစ်လား’

‘ဂျစ်’

‘ဘယ်လောက်ချစ်’

‘အားကြီး’

‘ချစ်ရင်...အာဝါးပေး’

‘ရွတ်’

မဆိုင်းမတွပင် ဇွဲလူ၏ ပါးကို နမ်းလိုက်သောအခါ အောင်မြင်ထွန်း
က သူ့ပါးကို ထိုးပေးရင်း...

‘ကိုကြီးကိုရော ကိုကြီးကိုရော’

‘ကဲ’

ဂျာလေးက အောင်မြင့်ထွန်း ထိုးပေးလာသော ပါးစုနံ့ကြီးကို
မွှေးမွှေးပေးမလိုနှင့် ကိုက်လိုက်၏။

‘အား...ခွေးမ’

‘ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ကိုက်တယ်ဟ...ခွေးမ’

‘နာနာကိုက်ရဲ့ လား ဂျာလေး၊ ဒါမှ နင့်မုန့်တွေ ခိုးမစားမှာ ပေါ့၊ ကဲ
...ပြေးစို့’

ခွဲလူက ဂျာလေးကို ပခုံးမှာ ထမ်းပြေးသောအခါ အောင်မြင့်ထွန်းက
နောက်မှ လိုက်ရိုက်၏။

ထိုအခါ ကျောပေါ်မှ ဂျာလေးက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်မော၍ မဆုံးတော့
ပေ။

‘မြစ်ရေက သိပ်အေးတာပဲနော်’

‘အင်း...ဒါမှ ဇိမ်ရှိတာ’

ရွာနှင့် အတော်အလှမ်းဝေးသော သံလွင်မြစ်ရေထဲမှာ စိမ်ရင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေ၏။

သူတို့ ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းသာရှိသည် မို့ အထက်တန်းကျောင်းသို့လာရင်း မြစ်ကမ်းစပ်မှ ဖြတ်လျှောက်လာရသည် ။

ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ကထိန်ရှိ၍ စောစောပြန်ရသော အချိန်မို့ ဇွဲလူအောင်မြင့်ထွန်း ရွာမှ ကျောင်းလာတက်ကြသော ယောက်ျားလေး ငါးဦးတို့ နှင့်ပေါင်းကာ သံလွင်မြစ်ထဲ ရေဆင်းကူးကြ၏။

‘ကောင်ကလေးတွေ... ဟိုဘက်နား မသွားနဲ့ နော်၊ နစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီဘက်က ချောက်ရှိတယ်’

လူကြီးတွေက သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဇွဲလူနှင့် အောင်မြင့်ထွန်းတို့ ခြောက်တန်းအုပ်စုသည် မသွားရဲဘဲ ကမ်းစပ်မှာ သာ ရေကူးနေ၏။

ချောင်းတွေ မြောင်းတွေပေါများ သော သူတို့ ရွာမှာ ရေနံ့သာ ကြီးလာကြသော သူများ ဖြစ်၍ သံလွင်မြစ်ရေကို မမူကြပေ။

‘ဒါလေးများကွာ... ငါတို့ ကူးနေကြပါ’

သူတို့ ထက် အတန်းကြီးသော ကိုးတန်း ဆယ်တန်း ကျောင်းသားများက ရေကူးပြိုင်ကြသည် ။ ထိုထဲတွင် အောင်မြင့်ထွန်း

က ရေကူးကျွမ်းကျင်တာကို ကြွားချင်၍ ရေကူးပြိုင်ပွဲထဲသို့ ပါချင်သေးသည်။

‘ကျွန်တော်လည်း ပါမယ်’

‘ဟေ့ကောင် အောင်မြင့်ထွန်း မပါနဲ့ ကွာ’

အောင်မြင့်ထွန်းကို ဇွဲလူက အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

‘ဇွဲလူဆိုတဲ့ ကောင် နာမည်နဲ့ လူ မလိုက်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ တော်တော် ကြောက်တတ်တယ်’

အစ်ကိုကြီးများ ၏ မှတ်ချက်ချသံကို ကျောခိုင်း၍ အောင်မြင့်ထွန်း၏ စိတ်ကို ပြောင်းစေရန်...

‘ရေငုပ်ပြီး အောက်ကကျောက်ခဲကို အယူပြိုင်မယ်လေကွာ’

‘အေး’

ရေစီးသန်သော သံလွင်မြစ်ရေ၏ ရေအောက်တွင် ပို၍ ရေစီးသန်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

လူကြီးလက်တစ်ဖောင်ကျော်ကျော် နှစ်သောနေရာမှာ ရေကူးနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနည်းငယ်သေးနေသေးသဖြင့် ရေစီးကြောင်းထဲ မျောမျောသွားသည် ကို သတိထားမိလိုက်၏။

‘တော်တော် ရေစီးကြမ်းတယ်နော်၊ မင်းရောရခဲ့လား အောင်မြင့်ထွန်း’

‘အေး...ဒီမှာ ဟာ... မင်းရဲ့ ခဲကသေးတယ်’

‘သေးတာမှ ကောက်ရတာ ပိုလက်ဝင်တယ်ကွ၊ မင်းလောက်ကြီးတာတွေ တွေ့သားပဲ၊ အသာလေးကောက်ရုံပဲ၊ ငါကသေသေချာချာ ရွေး

ကောက်တာ တွေ့လား၊ ငါကောက်တဲ့ အလုံးက ဘယ်လောက်လှသလဲ
... ဂျာလေးအတွက် တော်ပြီကွာ အေးတယ် ပြန်ကြစို့’

‘သူတို့ ကို မစောင့်တော့ဘူးလား ဇွဲလူ’

‘ဟင့်အင်း ... တော်ရုံနဲ့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ အရွယ်ကျရင် တို့
နှစ်ယောက် ဟိုဘက်ကမ်း ဇွဲကပင်တောင်ဘက်ကို ကူးရအောင်ကွာ’

‘အေး’

ဇွဲလူက ကျောက်ခဲသေးလေးကို ကြည့်ကာ သဘောကျသွားသည် ။

‘ပိရမစ်ပုံနဲ့ တူတယ်ကွ၊ အရောင်နှစ်မျိုးနဲ့ ထူးဆန်းတယ်နော်’

သုံးလက်မသာသာရှိသော ကျောက်ခဲလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ
ကျေနပ်သွား၏။ တစ်ခြမ်းမှာ နက်ပြာပြာနှင့် တစ်ခြမ်းမှာ အညိုရောင်
ဖြစ်နေ၏။ လက်ဝါးပေါ်မှာ ထောင်ကြည့်လျှင် ရပြီး ထိပ်က အနည်းငယ်
ချွန်သွားသည် ။ သုံးမြောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေ၏။

သူတို့ နှစ်ဦးက အင်္ကျီဝတ်ကာ ရေစိုဘောင်းဘီများကို ချွတ်၍ ညှစ်
ကာ လက်မှ ကိုင်ပြီး လွယ်အိတ်လွယ်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ အောင်မြင်
ထွန်းအဖေက မကြာခဏ ဘားအံမြို့ပေါ် သွားနေသဖြင့် ကျောပိုးအိတ်
ကလေး ဝယ်လာသောကြောင့် အောင်မြင်ထွန်းက ကျောပိုးအိတ် လွယ်
သည် ။ သူကတော့ မူလတန်းထဲက လွယ်အိတ် အစုတ်ကိုပင် လွယ်နေရ
၏။ စာအုပ်တွေ များများ လာသောကြောင့် လွယ်အိတ်ကိုင်းမှာ
ပြတ်လုပြတ်ခင် ဖြစ်နေသဖြင့် လွယ်အိတ်ကို ပိုက်၍ ပြန်လာရသည် ။

‘နောင်နှစ်ကျရင် လွယ်အိတ်အသစ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးပါ့မယ် သားရ
ယ်။ ဖိနပ်နဲ့ ထီးက အရေးကြီးသေးတယ်’

မိခင်က တောင်းပန်သဖြင့် ဇွဲလူ ဘာမျှမပူဆာတော့ပေ။

‘လုပ်ပါဦး... ကယ်ကြပါဦး ရေနစ်နေပြီ’

‘ဟင်’

နောက်ဘက်ဆီမှ အသံကြားရ၍ ဇွဲလူနှင့် အောင်မြင့်ထွန်း ပြေးကြည့်ကြသည်။ ။

စောစောက လူကြီးတွေ ဟန့်တားထားသော နေရာမှာ နှစ်ယောက် ရေနစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျန်သုံးယောက်က ဆယ်ရန် ကြိုးစားနေ၏။

‘ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦးဗျို့’

သူတို့ နှစ်ဦးကပါ အသံကုန်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာနှင့် ရွာစပ်မှ လူများ ပြေးလာကြသည်။ ။ တစ်ယောက်သာ ဆယ်၍ ရသည်။ ။

အောင်မြင့်ထွန်းသည် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ဇွဲလူကို ဖက်ထားရင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေသည်။ ။

‘ငါကံကောင်းလို့ ကွာ။ မင်းသာ ဆွဲမထားရင် ငါတောင် အဲဒီထဲပါမှာပဲ’

‘အေး ရေကြောမသိဘဲ ရမ်းမကူးနဲ့ ကွာ’

ဇွဲလူတို့ နှင့် အတန်းတူ ခြောက်တန်းကျောင်းသားမှာ ရေထဲတွင် ရှာမရတော့ပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး ဝင်ကူးသော ကျောင်းသွားဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ငိုမိကြသည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ အောင်မြင့်ထွန်းအမေရော ဇွဲလူအမေပါ ရေကူးတဲ့

အထဲပါသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရိုက်ကြပြီး မြစ်ကမ်းနံဘေးမှ ဖြတ်၍ ကျောင်းမသွားရန် ပြောပြီး လယ်ကွင်းဘက်ကသာ သွားခိုင်းကြတော့သည်။ ။

‘လယ်ကွင်းဘက်က ဝေးတယ် အမေရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ က ရေနက်ပိုင်းမှ မသွားတာ’

‘သွား သွား မသွားသွား ငါ့အဲဒီရွာဘက် ဈေးရောင်းရင် ရောက်တာပဲ ။ တွေ့ရင်တော့ ကျောပေါက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့။ ငါ့မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ထဲရှိတာ ပိုးစိုးပက်စက်တော့ အဖြစ်မခံဘူးနော်’

ဇွဲလူအမေ၏ ချိုသာမှုမရှိသော စကားထဲတွင် စိုးရိမ်ကရုဏာသံများ ပြည့်နှက်နေသည် ကို ဇွဲလူ နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း....

‘စိတ်ချပါ အမေရာ... ကျွန်တော် ငယ်ငယ်နဲ့ မသေပါဘူး။ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးဦးမှာ ဗျ’

‘အင်း... ပြောသေးတာပဲ’

ထိုနေ့မှ စ၍ ဇွဲလူနှင့် အောင်မြင့်ထွန်းမှာ လယ်ကွင်းဘက်မှ ကျောင်းသွားကြရ၏။ သို့ရာတွင် ဇွဲလူက ကျောင်းအားသည် နှင့် ရွာထဲမှ လူကြီးများ နှင့် သံလွင်မြစ်တစ်ကြောကို ဖောင်နှင့်လိုက်၍ ထင်းဆယ် ငါးဖမ်းဖြင့် ဝင်ငွေရှာရင်း သံလွင်မြစ်နှင့် ယဉ်ပါး လာလေသည်။ ။

လူကြီးများ ၏ စကားကို နားထောင်ကာ ရေအတိမ်အနက်ရှိရာ ဝဲရှိ ရာနေရာများကို မှတ်သားထားပြီးမှ ရေဆင်းကူးတတ်သည်။ ။

အောင်မြင့်ထွန်းကတော့ ဇွဲလူကြောင့် သူ မသေရတာဟု မကြာခဏ ပြောပြီး ဇွဲလူကို ဆရာတင်ကာ ဇွဲလူ ပြောသမျှကို လိုက်လုပ်လေ့ရှိပြီး ဇွဲလူစကားကို နားထောင်၏။

‘ဇွဲလူက သူ့အဘိုးလေ... မိဘစကားကို နားမထောင်ချင်ဘူး။ ဇွဲလူ စကားမှ နားထောင်တာ’

အောင်မြင့်ထွန်းအမေက မကြာခဏ ခန့် စကားဆို၏။ ဇွဲလူဆိုလျှင် သူတို့ မောင်နှမ အလွန်ချစ်သည် ။

‘ခွဲ ... ကျောက်တုံး ကောက်ပေးနော် ... နော်’

‘အေး... အေး... အများကြီး ကောက်ပေးမယ်’

‘လှလှရေးနော်’

ဂျာလေးက ဇွဲလူ ကောက်ပေးသော နှစ်ရောင်စပ်ကျောက်တုံးလေး ကို အလွန်ကြိုက်သဖြင့် လက်ကမချပေ။

အောင်မြင့်ထွန်း ကောက်လာသော လူကြီးလက်တစ်ဝါးစာ ကျောက် တုံးကိုတော့ သူ့အမေက ယူထားပြီး မိုဖိုထဲထားကာ ဓားသွေးနေ၏။

‘ဒီကျောက်တုံးလေးနှစ်ခုဟာ တို့ ဘဝအတွက် အမှတ်တရပဲကွာ’

‘လူကြီးစကား နားထောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့ကွာ။ ရေကူး ကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ရေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိရင် မရဘူးကွ၊ သဘာဝ တရားက ပိုပြီး ဆန်းကြယ် မာယာများ တယ်။ လူတွေက ပါးနပ်ရမယ်’

‘အမယ်လေးဟဲ့... ဇွဲလူ... ဆင့်ဖင်ရဲ့ ။ မင့်အဖေအတိုင်းပဲ စကားကြီး စကားကျယ်တော်’

ဂျာလေးကို ထမင်းခွံနေရာမှ အောင်မြင့်ထွန်းကို ဆုံးမစကားပြော နေသည့် ဇွဲလူအား အောင်မြင့်ထွန်းအမေက နားကြားပြင်းကတ်စွာ လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်၏။

‘အရီးက အသာနေပါဗျာ။ ကျွန်တော်သာ မထိန်းရင် ဟိုနေ့က ရေန

စံတဲ့ အထဲ အရီးသား ပါသွားပြီဗျာ’

‘ဟဲ့... ဖွ.. ဖွ လွဲပါစေတော်။ ခွေးကောင် ပါးစပ်က နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ’

‘မယုံရင် အောင်မြင်ထွန်းကို မေးကြည့်’

‘ငါ့သားကတော့ မင်းပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်တဲ့ ကောင်ပဲ’

ဇွဲလူ ဆက်မပြောတော့ပေ။ ပြောလျှင်လည်း အရီးရဲ့ လက်က သူ့ခေါင်းပေါ်ကျကာ ပူထူရဦးမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဇွဲလူခွံကျွေးမှ ထမင်းစားမည်ဆိုသော ဂျာလေးကိုသာ ထမင်းပြီးအောင် ခွံလိုက်၏။ ဂျာလေး ဗိုက်လေးပြီး အိပ်သွားလျှင် သူနှင့်အောင်မြင်ထွန်းတို့ ဘယ်နေရာမှာ သွားဆော့ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားလိုက်၏။

‘ဟဲ့.. အေးတင် ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘ထန်းရည်သွားပို့မလို့ လေ၊ ထန်းလျက်တဲက မှာ နေလို့’

‘ထန်းရည်တွေ လှိုင်နေတာပဲလား’

‘အေးလေ.. ဒီရာသီက ထန်းရည်ပေါတာပဲပေါ့။ တက်မယ့်သူတောင် မရှိဘူး။ နေ့မှ ညမှ နဲ့ ရွှေ့နေလိုက်ကြတာ။ တစ်ခါတည်း ထန်းတက်သမားတွေ သူဌေးဖြစ်နေကြပြီလား မသိဘူး’

ဒေါ်အေးတင်က ထန်းရည်ပုံးများကို ခေါင်းမှာ ရွက်၍ နှုတ်ခမ်းတချွန်ချွန်နှင့် ပြောပြီး ထွက်သွားသဖြင့် အောင်မြင်ထွန်းအမေက တစ်စုံတစ်ခု သတိရသွားဖြင့်....

‘အတော်ပဲ ထန်းလျက်တွေ လှိုင်နေပြီဆိုရင် ငါ့အကြွေးဖဲ့ဆပ်ဖို့ သွား

ပြောမှ ပဲ။ အကြွေးမရရင် ထန်းလျက်တောင်း သိမ်းလာလိုက်မယ်။ ဟဲ့
... ကလေးတွေ အိမ်မှာ နေကြဦး’

ဘယ်သူ့စကားမျှ အဖြေမစောင့်တော့ဘဲ တဘက်ကလေး ခေါင်းပေါ်
တင်၍ သုတ်ခြေတင်ကာ သွားတော့သည်။ ။

အောင်မြင့်ထွန်းအမေကဲ့သို့ ဇွဲလူကလည်း အကြံဉာဏ်ကောင်း
ရသွားတော့သည်။ ။

‘ဖျစ်’

လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးကာ...

‘ဟုတ်ပြီ.... ငါတို့ အတွက် နေ့လယ်စာရပြီ။ ဂျာလေး
မြန်မြန်စားစမ်း’

‘ဘာလဲ’

‘ဟိုရောက်တော့ သိမှာ ပေါ့’

ဇွဲလူစကားကြောင့် အောင်မြင့်ထွန်းတို့ မောင်နှမ စိတ်ဝင်စားသွား
တော့သည်။ ။ ဂျာလေးကလည်း မြန်မြန်စားပြီး...

‘တော်ပြီရဲ့’

‘အောင်မြင့်ထွန်း ထမင်းနဲ့ ငါးပိရည် နယ်ကွာ။ တို့ ဒီထမင်းဝါးပြီး
လယ်ကွင်းမှာ အချို့တည်းတာပေါ့၊ ဂျာလေး စားဦး’

‘အေး’

အောင်မြင့်ထွန်းက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မီးဖိုထဲဝင်ကာ နေ့လယ်
စာအတွက် ထမင်းနဲ့ ငါးပိရည်ကိုနယ်ပြီး ပဲလှော်လေး ဖြူးကာ
ဇလုံကြီးကိုင်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ဇွဲလူက ဂျာလေးကို ထမင်းခွံခြင်း အပြီးသတ်၏။ ဂျာလေးကို ထမင်းခွံလျှင် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်သလိုမခွံဘဲ စားချင်စဖွယ်မြိန်အောင် နယ်ဖတ်ပြီးမှ ချော့ကျွေးကာ ကုန်အောင် ကျွေးခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဇွဲလူ ထမင်းခွံလျှင် အောင်မြင်ထွန်းတို့ သား အမိရော ဂျာလေးကလည်း သဘောကျသည်။ ။

‘တော်ပြီ ခွဲ’

‘ဒီတစ်လုပ်ကုန်အောင် စားမှ ခွဲနောက်လိုက်ရမှာ ကုန်အောင်စား နော်၊ ဒီတစ်လုပ်ထဲ ရော့...ဟ’

နောက်ဆုံး တစ်လုပ်ကို အပြီးသတ်ခွဲလိုက်မှ အောင်မြင်ထွန်းထံမှ ထမင်းကို တစ်ဝက်ခွဲယူ၍ အမြန်စားကာ ဂျာလေးရော ယူပါ ရေသောက်ပြီးမှ

‘အောင်မြင်ထွန်း ရေတစ်ပုံးနဲ့ ရေခွက်တစ်ခွက် ယူလာကွာ။ မင်းတို့ နွားနို့ညစ်တဲ့ ရေပုံးသန့်သန့်ရရင် ယူလာခဲ့၊ မတ်ခွက်လည်း ယူခဲ့၊ ပြီးရင် ငါနဲ့ ထန်းတောလိုက်ခဲ့ အိမ်ပိတ်ခဲ့ဦး၊ တော်ကြာ မင့်အမေမလာခင် ပစ္စည်းတွေ ပြောင်သွားဦးမယ်’

ဂျာလေးကို ကျောပိုးပြီး အောင်မြင်ထွန်းအား တစ်ခုစီညွှန်ကြားကာ အရင်ထွက်လာလိုက်၏။

အောင်မြင်ထွန်းက ဘာရယ်မသိ၊ ဇွဲလူ ညွှန်ကြားသလိုသာ လိုက်လုပ်ကာ အိမ်ကိုသော့ခတ်ပြီး အမြန်လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ ဘာလုပ်မှန်းမသိသော်လည်း ဇွဲလူ ခိုင်းသမျှကိုတော့ ဘာတစ်ခုမျှ မကျန်အောင်လုပ်ပြီး ဇွဲလူ၏ နောက်သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လိုက်လာသည်။ ။

ဇွဲလူ ဘာလုပ်ဦးမလဲ။

ရွာအပြင်ဘက် တောလမ်းမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားနေသည် ကို မြင်
၍ ဇွဲလူနောက်လိုက်လာခဲ့၏။ ထန်းတောစပ် ထန်းပင်တန်းတွေဘက်
ရောက်လာသောအခါ ဇွဲလူက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခေါ်လိုက်၏
။

ထန်းပင်တန်းအစွန် ချုံအနည်းငယ် ရှိနေ၏။ မွန်းတည့်ချိန်မို့ ထန်းပ
င်အောက်တည့်တည့်မှ အပေါ်သို့ မော်ကြည့်ပြီး ဂျာလေးအား ဆေးရိုးပ
င်နားချပြီး...

‘ထန်းရည် သောက်မယ်နော်၊ ဂျာလေး ခဏ ငြိမ်ငြိမ်နေ’

‘မင်း... မင်း တက်မလို့ လား’

‘မတက်ဘဲနဲ့ ရအောင် သောက်မယ်လေကွာ’

ဇွဲလူက သူပခုံးမှာ သိုင်းလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်လေးထဲမှ
လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးများ ထုတ်ကာ ထန်းပင်တွင် ချိတ်ထားသော
မြူအိုးကို တည့်တည့်ချိန်လျက်....

‘အောင်မြင့်ထွန်း မြူအိုးအောက်မှာ တည့်တည့်ခံ၊ အရိပ်ကျတဲ့ နေ
ရာမှာ ပုံးကိုချထားလိုက်၊ မင်း ဒီဘက်ရှောင်နေ၊ ထန်းရည်ကျလာရင်
ပုံးပေါ်တည့်တည့်ကျအောင် မင်းက ရွှေ့ပေး’

ဇွဲလူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အောင်မြင့်ထွန်း သဘောကျသွားကာ အသ
င့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ဇွဲလူရဲ့ လက်ကို သူယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်၏။

‘ခွပ်’

‘ထိပြီ’

ထန်းရည်များ ဝေါကနဲ ထိုးကျလာသောအခါ အောင်မြင့်ထွန်းက ပုံးတည့်အောင် ပြေးခံလိုက်၏။ အနည်းငယ်လွဲသွားသဖြင့် သုံးချိုးတစ်ချိုးသာ ရသည်။ ။

‘လောက်စာလုံးကတော့ ကြီးတော့ အပေါက်ကြီးတယ်၊ ခဲသေးသေးရရင်’

ဇွဲလူ စကားမဆုံးမီ ဂျာလေးရော အောင်မြင့်ထွန်းပါ ပတ်ဝန်းကျင်က ခဲများကို ရှာဖွေကြည့်၏။

ဇွဲလူက ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြည့်ကာ ဒုတိယအကြိမ် ပစ်ပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ခါပစ်ရသည်။ ။ သို့သော် တည့်တည့်ကျသဖြင့် တစ်အိုးနီးပါးရ၏။

‘နောက်တစ်အိုးဆိုရင် တို့ သုံးယောက် ဖူလုံပြီ၊ တော်ကြာ ထန်းတက်သမား မကိုက်ဘဲနေမယ်။ တခြားတစ်ပင် ပြောင်းစို့ကွာ’

ချောင်ကျသော ထန်းပင်ကို ရွေးချယ်၍ ထပ်ပစ်ပြီးနောက် ပုံးတစ်ဝက်ရသောအခါ တောတန်းထဲဝင်ပြီး သုံးယောက်သား ထန်းရည်ချိုကို ခွက်နှင့်ခပ်သောက်ကြ၏။

‘ဂျာလေးသောက်... ရှူးရှူးများများ ပေါက်မယ်’

‘သိပ်ကောင်းတာပဲ ဇွဲလူရာ။ အပင်အောက်ရောက်ရင် ပန်နီရောတာ မို့ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ကြီးနော်’

အောင်မြင့်ထွန်းက ဝမ်းသာအားရနှင့် လျှာသပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်

။

‘ပြင်းရှုရှလေး ချိုခါးလေးနော်’

‘အေး.... ဂျာလေး ကောင်းတယ်နော်’

‘အေး... ခွဲပေးရေ’

ဂျာလေးက အေးဟု ပြောပြီး ထပ်တောင်းနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ သဘောကျစွာ ရယ်မောကြ၏။

‘နောက်တစ်ခါဆိုရင် ငါးကြော်လေးနဲ့ မြည်းရအောင်၊ ငါးမျှားပြီး လုပ်ငန်းစကြတာပေါ့’

‘အေး’

ထန်းရည်ချိုကို တစ်ဝကြီးသောက်ပြီး ဗိုက်လေးလာသောအခါ လာလမ်းအတိုင်း အိမ်သို့ ခိုး၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ဂျာလေးက ထမင်းစားပြီး၍ ဗိုက်လေးနေသလို ထန်းရည်ကြောင့်လည်း မျက်တောင်စင်းလာသဖြင့် ဇွဲလူက ကျောပိုးလာခဲ့ရ၏။ ဇွဲလူ ကျောပေါ်မှာ ပင် အိပ်ပျော်လာခဲ့၏။

‘ခွေးမလေး ဇိမ်ကျနေလိုက်တာ’

‘ဇွဲလူ’

အမေ၏ မိုးချုန်းသံလိုအသံကြီး ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်သွား၏။

‘ဒါ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’

‘ဟို...’

ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။ ခါတိုင်း တစ်နေကုန် လှုပ်ရှား

ကာ ဈေးရောင်းရသလို မနက်စောစော ပဲပြုတ်ရောင်းရန်
ထပြုတ်ရသဖြင့် စောစောအိပ်လေ့ရှိသော အမေက ညဉ့်နက်သည် အ
ထိ သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသဖြင့် အံ့ဩသွားရ၏။

‘ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ကြည့်စမ်း’

ဇွဲလူ သိလျက်နှင့်မဖြေ။ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုကြီး
ခင်သောင်းနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ကတည်းက သိပြီးသားဖြစ်သည် ။ ခါတိုင်း
ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်နေပြီ’

‘ဟာ... အမေကလည်း ဆယ့်တစ်နာရီပဲ ခွဲပါသေးတယ်ဗျာ။ အမေ
က တစ်ရေးနိုးလာတာလား’

‘အေး ဟုတ်တယ် နိုးတာဟေ့၊ တစ်ရေးနိုးတာ၊ နင့်ပထွေးတွေ
လာနှိုးလို့ နှိုးရတာပေါ့ လာစမ်း’

ခါးထောက်ထားသည့် လက်နောက်မှာ ဝါးခြမ်းပြား ရှိနေကြောင်း
သူမသိ၍ အလစ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဘုန်း... ဘုန်း’

‘နင့်အရွယ်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် မရှိသေးဘူး။ ကာလသားကြီး
တွေ ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှ ပြန်လာတယ်။ နင့်အရွယ်လားဟင်၊ ပြီးတော့
သူများ ပစ္စည်းကို ခိုးတယ်’

‘ဟာ အမေက ဘာခိုးလို့ လဲဗျ’

ပုဆိုးပါးကပ်ကပ်လေးက သူ့ခြေသလုံးနှင့် တင်ပါးကို
ဝါးခြမ်းပြားကြီး ကျလာသည့်အခါတိုင်း နာအောင့်သွားရ၏။

‘ဘာခိုးရမှာ လဲ၊ အခုပဲ နင့်ကို ရှိမရှိ လာရှာလို့ ငါနိုးရတာပေါ့။ အမေက ဈေးရောင်းသွားတယ်။ ပင်ပန်းလို့ ညဘက်အိပ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခိုးစားတယ်။ ဟင်... ဇွဲလူ နင့်ကို ငါ အငတ်ထားလို့ လား ဇွဲလူရဲ့ ။ နင့်ကို မုန့်ဖိုးမပေးလို့ လား။ မုဆိုးမသားကို အများ နဲ့ တန်းတူ ကျောင်းထားတယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးတယ်၊ ဝတ်ရစားရတယ်။ နင့်ကို ခိုးစားခိုင်းလို့ လား ဟင်... ဟင်’

‘ဗုန်း... ဗုန်း’

ဇွဲလူသည် သူ့အမေ နိုးရသောအကြောင်းကို ရိပ်မိသဖြင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ် ခံနေလိုက်သော်လည်း အမေက ဒေါသဖြင့် မရပ်သဖြင့်....

‘အား... နာတယ်အမေရ၊ တော်ပြီလေဗျာ’

‘ကြောက်ပြီလား ကြောက်ပြီလား နောက်လုပ်ဦးမလား’

‘ကျွန်တော် သူများ အိမ်ထဲက ပစ္စည်းကို ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ မြေကြီးပေါ် ပေါက်နေတဲ့ အပင်က အသီးကို ယူစားတာ၊ ဒါကို ဘယ်သူ ပိုင်တယ်၊ ဘယ်ဝါပိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး စမန်တက်စရာလားဗျာ’

‘အမယ်.... အမယ် ငါ့များ ပြန်အော်လို့ ဇွဲလူ ဇွဲလူ နင်က လက်တောက်လောက်လေး ရှိသေးတာ၊ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း’

အမေ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ အိမ်နောက်ဘေးဘက်သို့ ထွက်ပြေးရာ အမေကလည်း နောက်မှ လိုက်လာ၏။

သားအမိနှစ်ယောက် ပြေးလွှား ရိုက်ပုတ်ပြီး ဝုန်းခိုင်းကြနေသော ဆူညံသံကြောင့် အိမ်နီးချင်းများ နိုးကာ ဝိုင်းလာကြ၏။

‘ဟဲ့... မလှ... တော်ရောပေါ့ဟာ၊ ကလေးကို အဲဒီလောက်တောင် ရိုက်ရလား’

‘နင်တို့ သားအမိ ဆူတာနဲ့ တစ်ရွာလုံး နိုးကုန်ပြီ။ တော်ကြတော့အေ

,

ဝိုင်း၍ ဆူပူကြသဖြင့် အမေက အရိုက်ရပ်သွားသော်လည်း အပြောမရပ်ပေ။

‘ငါမုဆိုးမက နင့်ကို အငတ်ထားလို့ လား၊ နင်အဲဒီလို လုပ်နေတာ ငါ ရှက်တယ် သိလား’

‘အမေရာ... အစ်ကိုကြီး ခင်သောင်းတို့ နဲ့ အပျော်လုပ်တာပါဗျာ။ ကျွန်တော် သူများ ပစ္စည်းကို မခိုးပါဘူးဗျာ’

ဇွဲလူကလည်း နည်းနည်းမှ မလျှော့ဘဲ ဖြေရှင်းချက်ထုတ်သည် ကို မိခင်က သူ့အားခံပြောသည် ဟု ထင်ကာ ပို၍ ရိုက်လေ၏။

‘ကြောက်ပြီလား နောက်ခိုးဦးမလား’

‘ကျွန်တော့်ကို ခိုးတယ်လို့ ဘယ်ခွေးက ပြောတာလဲ၊ အမေ့ကို ဘယ်သူ ကုန်းချောတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးဘူး။ သူများ ပစ္စည်းကို မခိုးဘူး။ မြေကြီးပေါ်က အပင်ပေါ်က သဘာဝသီးနေတဲ့ အသီးကို ယူစားတာ ခိုးတာလား၊ ဘယ်သူ့အုန်းပင် ဘယ်သူ့အုန်းပင်လို့ လမ်းဘေးက အုန်းပင်တွေကို စာ ဆွဲထားလို့ လဲဗျ’

ဇွဲလူ၏ ခုနစ်သံချီအော်သံကြောင့် အမေက ရပ်ရွာကို ပြန်အားနာကာ အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည် ။

‘နင့်အတွက်တော့ ငါရင်မောပါတယ် ဇွဲလူရယ်’

ဟု ဆိုကာ ညည်းညူရင်း ဆက်မဆူရဲတော့ပေ။ စောစောက ဒေါသများ ပျောက်ကွယ်ကာ နာကြည်းမှုများက ရင်ထဲ တင်းကျပ် လာလေသည် ။

‘တူမလား ဇွဲလူရယ်၊ မုဆိုးမသားနဲ့ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် တူမလား၊ နှစ်ယောက်အတူတူ ခိုးလည်း မုဆိုးမသားပဲ နာမည်ထွက်တာပဲ’

‘ခိုးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ အမေရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ အများကြီးပဲ’

‘ကဲ... ဘယ်သူတွေပါလဲ၊ ခင်သောင်းရယ်၊ အောင်မြင့်ထွန်းရယ် နောက် ဘယ်သူပါသေးလဲ၊ အမေ့ကို ပြောစမ်း၊ ပါတဲ့ သူ အများကြီးမှာ ငါ့သားတစ်ယောက်တည်း နာမည်ထွက်တယ်’

အမေက မခံချင်စွာ မေးလိုက်သော်လည်း ဇွဲလူက မဖြေတော့ပေ။ ပဲပြုတ်တောင်းရွက်ကာ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည် နှင့် သတင်းစုံ သတင်းစုံကို ရေဒီယိုထက်ပင် လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့လွယ်သော အမေသည် မောင်းမတီးရဘဲ ‘ဗျို့’ ဟစ်မခိုင်းရဘဲ သူ့ဘာသာသူ တာဝန်ယူလိုက်ကာ တစ်ရွာလုံးအနှံ့ လျှောက်ပြောလျှင် သူနှင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွဲနေသူများ ပါသွားပြီး ပြဿနာ ဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့်....

‘တော်ပြီဗျာ... အိပ်တော့မယ်။ အမေလည်း အိပ်တော့၊ မနက်ဈေးရောင်း ထွက်ရမှာ ပဲ၊ စောစောအိပ်တော့လေ’ ဟူ၍ ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ခေါင်းမြီးခြုံ အိပ်လိုက်၏။

အမေက ဆီမန်းမန်းသလို ပြောနေသည် ကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့်။

‘မြေနိမ့် လှံစိုက်တဲ့ ဟာတွေ၊ သူများ သားသမီးတွေ အကုန်လုံးပါတယ်။ တစ်ရွာလုံးပါကြတာပဲ၊ မျက်နှာမဲ့မုဆိုးမသားအမိအိမ်ကိုမှ နှိုးပြီး လာရှာရတယ်လို့၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းလားလို့ ပြန်လာရင် အသေရိုက်မလို့၊ ခုတော့.... ငယ်လူသဘာဝ အပျော်လုပ်စားတာ တစ်ရွာလုံးက ကာလသားတွေပါတာကို အရေးမယူဘဲ ငါ့သားကိုမှ အရေးယူချင်

တယ်။ လာအရေးယူစမ်း၊ ငါ့သားကို လာဖမ်းကြလေ၊ ငါ့ကို ကျော်ခွပြီးမှ ငါ့သားကို လာဖမ်းကြ ၊ ငါနဲ့ တွေ့မယ်’

သားဘက်ကနေ ရပ်ရွာဘက် လှည့်သွားသည် ကို ဇွဲလူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။

မနက်မိုးလင်းတော့ သွားနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လောက် အိပ်ပျက်ပျက် အမေက ပုံမှန် ဈေးရောင်းထွက်သွားသည် ကို ဇွဲလူ နီးလာမှ သိရ၏။

‘အော်... အမေ့ အသက်က ငါးဆယ်နားနီးနေပြီ။ ဈေးရောင်းက ပြန်လာရင် နေ့လယ်ဈေးရောင်းဖို့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ရ၊ ထမင်းဟင်းချက်ရနဲ့ အမေ ပင်ပန်းပါတယ်လေ၊ အမေ့ကိုယ်စား ငါလုပ်ပေးမှ ပဲ’

အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်မှ ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် မိခင်အား သနားပြီး ပြောင်းဖူးပြုတ်နှင့် မြေပဲပြုတ် မီးမွှေးကာ ပြုတ်ပေးလိုက်၏။ ထမင်းကတော့ မချက်တတ်သဖြင့် ထားထားလိုက်ပြီး နောက်မှ အမေ့ထံမှ ထမင်းချက်နည်းသင်ကာ ကြိုချက်ထားလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည် ။ ထို့နောက် နေ့စဉ် လုပ်နေကျ အလုပ်အတိုင်း ရေဆွဲကာ ဖြည့်ထားလိုက်၏။

နံနက် ရှစ်နာရီတွင် အမေ၏ ပဲပြုတ်ပြုတ်သွား၍ ပြန်လာသောအခါမှ အမေချန်ထားသော ထမင်းကြမ်းနှင့် ပဲပြုတ်ကို ငါးပိနှင့်နယ်စားနေစဉ်...

‘ဟင်... မြေပဲတွေ ဘယ်ထဲက ပြုတ်ထားတာလဲ’

‘ကြာပြီ’

‘အဲ... ပြကုန်ပါပြီ သားရယ်။ နင်ကလေ မမေးဘဲ ရမ်းပြုတ်ရလား၊

သွားပါပြီ’

မီးဖိုထဲမှ အမေ၏ အော်သံကြောင့် အခြေအနေ မဟန်တော့မှန်း ရိပ်မိပြီး အမေ့ပဲပြုတ်တောင်းထဲမှ ငွေတစ်ရာယူကာ....

‘အမေ သွားပြီဗျို့... ပြောင်းဖူးပြုတ်ပြီးပြီ။ အမေ တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးနော်။ တောင်းထဲက ငွေတစ်ရာ ယူသွားတာ’

‘ခွေးကောင်.... ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ငါ့ကို ဖားနေတာ၊ မြေပဲတွေ ပြကုန်ပြီ။ မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ လုပ်ရသလား’

အမေ၏ စကားသံများမှာ သူ့နောက်နားမှ အပြေးလိုက်လာသော်လည်း သူ့ခြေလှမ်းများကို မမီဘဲ ကျန်ရစ်ကာ ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။ ။

‘လုပ်ထားပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး’
